

LIBUŠE KOVÁŘOVÁ

Libuše Kovářová (Sabči prababička) se narodila 11. května 1922 v Probulově v jižních Čechách. Po narození jí přišli na postižení rukou. Měla šest sourozenců. Jedna holčička se nedonosila, a když se měla narodit další sestřička, měla maminka španělskou chřipku a holčička zemřela. Pro rodinu to byl velký zármutek. Její bratr Slávek v 9 měsících oslepl. Stal se z něj ale velmi nadaný hudebník. Libuše, která sama na žádný hudební nástroj nehrála, ho vodila do hospody, kde často hrál. Jednou, když měl jít Slávek vystupovat na pódium, Němci mu pomohli tam dojít, což byla pro jejich rodinu v té době velká čest. Jeho nadání se doteď předává v rodině.

Její rodina žila na statku. Její rodiče chovali velké množství dobytka a drůbeže. S prací na statku nemohla kvůli svému postižení moc pomáhat, ale i přes své potíže se snažila práci rodičům ulehčit. Velmi se věnovala sourozencům, např. když se její bráška učil jezdit na koni, tak mu ho vodila. Na statku měli „služebnictvo“, které s prací na statku pomáhalo. Pro všechny, kteří tam bydleli, vařila její maminka úplně sama.

Ve škole byla Libuše velmi šikovná žákyně. Bavila jí obzvláště čeština, naopak ji moc nebavila výtvarka, jelikož jí moc nešla. Vždycky se jí barvy buď smíchaly, nebo rozpily. Vždy tak poprosila svého bratra, aby obrázek namaloval za ni, ale ne vždy se jim to podařilo před učiteli skrýt. Do školy chodili z města pouze tři. Ona, její kamarádka a kluk z vyšších ročníků. Ten později přešel na jinou školu a chodily jenom ony samy. Po cestě do školy se jim stávaly různé příhody, např. v zimě Libuše ztratila cestou do školy botu, která se našla až později na jaře, jelikož sníh v té době zůstával dlouho přítomen.

Během 2. světové války moc situaci nevnímala, ale i tak si pamatovala tábor, který stál u jejich města. V táboře žili Romové, kteří se k nim chodili ptát, zda by si nemohli vzít různé věci, např. slámu, slepici, husu... Její tatínek, který byl hlava rodiny, jim vždy vyhověl, protože co jim nedali, vzali si sami. Během války jim také domů přicházely noviny, které ji moc nezaujaly, a proto je spíše nechávala číst bratrům.

Paní Libuše vzpomínala i na léta po válce. Její tatínek zemřel velmi brzy, v roce 1967, dle jejích slov byl uštván komunistickým režimem. Dále se snažila si vybavit, jak vnímala listopadovou revoluci v roce 1989. Ví, že v té době dění sledovala, ale nepamatuje si nic konkrétního. Postupem času si našla přítele, odstěhovali se do hlavního města Prahy a narodil se jí syn. V Praze žije spolu se svojí rodinou doteď.

